

УДК 623.451.8

ТАРАНЕНКО В.В., провідний науковий співробітник, кандидат технічних наук
ВОДЧИЦЬ О.Г., декан факультету підготовки офіцерів запасу Національного авіаційного університету, кандидат технічних наук, доцент
ЄГОРОВ С.Н., завідувач кафедри Національного авіаційного університету, кандидат технічних наук, старший науковий співробітник
ПАВІЛЬЧ В.М., доцент кафедри Національного авіаційного університету, кандидат технічних наук, доцент

СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АВІАЦІЙНИХ НЕКЕРОВАНИХ ЗАСОБІВ УРАЖЕННЯ

В статті наводиться короткий екскурс в історію розвитку ракетного озброєння, його теперішній стан і перспективи подальшого розвитку з метою підвищення його бойової ефективності

Ракета, в перекладі з італійської – “веретено”, – безпілотний літальний апарат, що рухається під дією реактивної тяги.

Поява перших ракет відноситься до глибокої давнини. Початок застосування порохових ракет у Китаї відноситься до X-XII століть, які виготовлялися для фейерверків. В стародавніх рукописах, які знайдені у Китаї та Індії, говориться про застосування так званих “вогняних стрілок” або “вогняних спис”. Основним конструктивним елементом цих ракет був стовбур бамбука, який заповнювався порохом.

Початок застосування порохових ракет у Західній Європі відноситься до кінця XIII – початку XIV століть. В російській військовій літературі відомості про ракети починають систематично з’являтися в XVII столітті. В 1680 році в Москві було засновано “Ракетний завод”, де виготовлялися фейерверочні, сигнальні, а потім і бойові ракети. Ці ракети мали у своєму складі запальні і фугасні бойові частини. Але у зв’язку з розвитком гладкоствольної (XVI- XVII століття), а потім і нарізної ствольної артилерії зацікавленість до бойових ракет знизилась внаслідок того, що порохові ракети були неспроможні конкурувати зі ствольною артилерією за дальністю, швидкострільністю та точністю стрільби.

Роботи з розроблення ракет та їх практичного використання відновилися тільки на початку XX століття після Першої світової війни.

Завдяки успіхам в розвитку ракетної техніки, як в теорії польоту ракет так і їх проектування в Німеччині, Великої Британії, Радянському Союзу був прийнятий на озброєння цілий ряд реактивних систем. Так, вже у 1938 році були застосовані з літаків У-16 перші у світі авіаційні некеровані реактивні снаряди типу РС-82 та РС-132 з бойовими частинами осколково-фугасної та

Висновки:

1. Некеровані ракети не є альтернативою артилерійському озброєнню, авіаційним бомбам і тим більш керованому озброєнню (керованим ракетами і керованим авіаційним бомбам), але разом з тим озброєння літака некерованими ракетами значно підвищує його бойовий потенціал.

2. Перспективним шляхом подальшого підвищення ефективності некерованих ракет (особливо по сильно броньованих і заглиблених цілях) є застосування тандемних бойових частин з одночасним підвищенням швидкості руху ракет на балістичній траєкторії.

ЛІТЕРАТУРА

1. Андриенко П.И. Теория вероятности и боевой эффективности – М: Воениздат, 1979. – 176 с.
2. Попов И.С. Эффективность боевого применения комплекса авиационного вооружения. – М: ВВИА им Н.Е. Жуковского, 1985. – 276 с.
3. А.Е. Кувеко, Ю.А. Афанасьев. Внутренняя баллистика ствольных систем и ракетных двигателей твердого топлива. – К: КВВАИУ, 1975. – 248 с.
4. Титов Ю.П. Неправляемые авиационные средства поражения – М: Воениздат, 1986. – 264 с.
5. Егоров К. Перспективные бетонобойные авиационные боеприпасы ведущих стран НАТО// Зарубежное военное обозрение. – 2001. – №2. – С. 36-38.